

200704553/1.

Datum uitspraak: 25 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/54881 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 5 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juni 2007, verzonden op 12 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

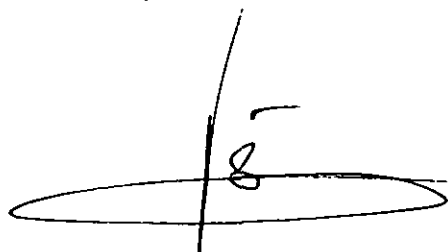
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juli 2007

210.

Verzonden: 25 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/54881

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 5 juni 2007
inzake

geboren op
gestelde nationaliteit Chinese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. M.A. Collet,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde R.J.M.F.P. Wouters.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 25 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 9 juni 2005 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld. De zaak is behandeld ter zitting van 10 april 2007 waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door de kantoorgenoot van zijn gemachtigde, mr. M.N.J. van Zantvoort. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 25 oktober 2006 in rechte stand kan houden.
2. Alvorens aan de beantwoording van deze vraag toe te komen, ziet de rechtbank zich gesteld voor het namens eiser ter zitting naar voren gebrachte verzoek om schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak, teneinde nadere informatie te verkrijgen in China met betrekking tot de door hem gestelde identiteit en nationaliteit.
3. De rechtbank ziet geen aanleiding om het verzoek om schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak te honoreren en neemt daarbij het volgende in aanmerking. Eiser heeft op 9 juni 2005 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel

voor bepaalde tijd. Bij deze aanvraag heeft eiser geen documenten overgelegd ter onderbouwing van de door hem gestelde identiteit en nationaliteit. Bij besluit van 4 november 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eerst op 12 maart 2007, ruim anderhalf jaar na zijn aanvraag, heeft eiser een origineel pasje voor voorlopig verblijf en één bladzijde uit een hukou-boekje overgelegd. Het verzoek om schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak voor nader onderzoek is eerst gedaan ter zitting van 20 april 2007. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRvS) is het uitgangspunt dat eiser in de aanvraagfase zo spoedig mogelijk alle relevante feiten en omstandigheden naar voren moet brengen en alle beschikbare bewijsmiddelen moet leveren. Dat moet in beginsel gebeuren voordat op de aanvraag is beslist. Nu eiser niet eerder dan ter zitting melding heeft gemaakt van de mogelijkheid nader onderzoek in China te verrichten, is de rechtbank van oordeel dat eiser met zijn verzoek tot schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak te laat komt en het verzoek daarom in strijd met de goede procesorde is. Niet valt in te zien immers waarom eiser niet eerder (schriftelijk) melding had kunnen maken van de mogelijkheid nader onderzoek te verrichten, met welk onderzoek overigens ten tijde van de zitting nog geen aanvang was genomen. Het feit dat er gedurende de beroepsfase een wisseling van gemachtigde heeft plaatsgevonden, doet aan bovenstaand uitgangspunt niet af. De motivering van de kantoorgenoot van eisers gemachtigde ter zitting, dat eisers huidige gemachtigde over kanalen beschikt om onderzoek in China te verrichten, is geen reden tot een andere conclusie te komen.

4. Nu het verzoek om schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak niet gehonoreerd wordt, zal de rechtbank overgaan tot een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit.
5. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit China en behoort tot de Oeigoer bevolkingsgroep. In 1999 is eiser tweemaal opgepakt. De tweede keer is hij een week vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Eiser is vrijgelaten met een maandelijkse meldplicht. Eiser kan als Oeigoer zijn godsdienst niet vrij belijden en hij kan niet studeren wat hij graag zou willen. Op 27 juni 2003 heeft eiser China verlaten en is naar Kazachstan gegaan. Vanuit Kazachstan is eiser op 7 juni 2005 naar Nederland vertrokken. Eiser vreest bij terugkeer naar China voor een langdurige gevangenisstraf of de doodstraf.
6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan de door eiser gestelde herkomst, identiteit en nationaliteit en heeft daarom afgezien van een inhoudelijk beoordeling van het asielrelaas van eiser.
7. De rechtbank overweegt als volgt.
8. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

9. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

10. Verweerder heeft eiser in de eerste plaats tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke is aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, namelijk dat hij zijn paspoort in Kazachstan heeft afgestaan aan zijn reisagent, als volstrekt ontoereikend van de hand worden gewezen. Nu eiser op dat moment reeds in een land was waar de bescherming van de betreffende autoriteiten kon worden ingeroepen, is deze omstandigheid volgens verweerder aan eiser toe te rekenen. Van eiser kon en mocht verlangd worden dat hij direct de bescherming van de betreffende autoriteiten had ingeroepen, onder gelijktijdige overlegging van alle beschikbare documenten, aldus verweerder. Ook het paspoort dat gebruikt is voor de reis van Kazachstan naar Nederland heeft eiser niet kunnen overleggen.

Eiser heeft voorts verklaard dat hij in het bezit was van een identificatiedocument, maar dat hij dit niet heeft meegenomen tijdens zijn reis. Volgens verweerder maakt de reden die eiser hiervoor heeft aangevoerd, namelijk dat hij er niet aan gedacht heeft het mee te nemen en dat hij niet wist dat deze documenten in een ander land nuttig konden zijn, niet dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden tegengeworpen. Eiser heeft dan ook niet aannemelijk weten te maken dat het ontbreken van identiteitspapieren niet aan hem is toe te rekenen, aldus verweerder.

11. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten om zijn identiteit te kunnen vaststellen hem niet kan worden toegerekend.

12. Verweerder heeft eiser voorts onbetwist tegengeworpen dat hij geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen.

13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder reeds omdat eiser dit punt onweersproken heeft gelaten zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute.

14. Gelet op het voorgaande is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRvS dat in het asielrelaas ook geen

hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. Volgens verweerder bezit het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht. Verweerder hecht geen geloof aan de door eiser gestelde identiteit en nationaliteit. In dit verband heeft verweerder gemotiveerd weergegeven dat eiser, naast het ontbreken van documenten, een aantal elementaire vragen met betrekking tot zijn gestelde geboorteplaats en de omgeving rondom zijn geboorte- en woonplaats, grotendeels onjuist en/of incompleet heeft beantwoord. Zo heeft eiser verklaard dat de plaats waaruit eiser stelt afkomstig te zijn, aan één kant wordt begrensd door de woestijn Taklamakan, hetgeen onjuist gebleken is na onderzoek van topografisch materiaal. De genoemde woestijn grenst niet aan maar ligt op geruime afstand daarvan, te weten ruim 100 kilometer. Bovendien zijn tussen en de woestijn Taklamakan meerdere plaatsen gelegen, welke eiser desgevraagd niet heeft genoemd. Ook weet eiser niet wat er aan de andere kant van ligt, omdat hij daar nooit is geweest. Uit topografisch onderzoek is gebleken dat, gezien vanaf de door eiser genoemde woestijn, aan de andere kant van een enorme bergketen ligt welke van grote afstand reeds zichtbaar is. Eiser kan desgevraagd niets vertellen over wetenswaardigheden in . Daarnaast is eiser niet op de hoogte van het feit dat een treinstation heeft. Het enkele feit dat eiser een aantal plaatsen in de provincie Xinjiang kan noemen, leidt volgens verweerder niet tot de conclusie dat eiser wel afkomstig is uit nu deze plaatsen zich allemaal op minstens 500 kilometer van bevinden.

Volgens verweerder heeft eiser ook overigens geen objectief verifieerbare informatie weten te geven op grond waarvan het aannemelijk is te achten dat hij wel afkomstig is uit China en de Chinese nationaliteit bezit. Zo weet eiser niet hoe de munteenheid yuan is opgebouwd en is hij niet in staat gebleken het biljet van 100 yuan juist te beschrijven. Eiser heeft verklaard dat er vier personen staan afgebeeld op dit biljet, doch hij weet niet wie deze personen zijn. Deze beschrijving van eiser van het nieuwe biljet van 100 yuan komt niet overeen met het thans daadwerkelijk uitgegeven biljet van 100 yuan, welke is voorzien van een afbeelding van één persoon. Nu het huidige biljet van 100 yuan reeds sinds 1999 in China wordt gebruikt, valt niet in te zien dat eiser, die stelt zijn gehele leven in China te hebben gewoond en in juni 2003 zijn land te hebben verlaten, hiervan niet op de hoogte is, aldus verweerder. Voorts heeft eiser niet aan kunnen geven uit hoeveel provincies China bestaat en is hij slechts in staat geweest één provincie te benoemen. Dat eiser de Oeigoerse taal beheerst is volgens verweerder geen reden aan te nemen dat hij afkomstig is uit China, nu deze taal in meerdere landen wordt gesproken. Gelet op het vorenstaande heeft eiser niet zijn gestelde identiteit, herkomst en nationaliteit geloofwaardig gemaakt. Verweerder acht om die reden de door eiser gestelde ondervonden problemen in China ongeloofwaardig.

16. In beroep heeft eiser ter onderbouwing van de door hem gestelde identiteit en nationaliteit één bladzijde van een hukou-boekje en een pasje voor voorlopig verblijf overgelegd. Verweerder heeft een echtheidsonderzoek laten verrichten naar de voormelde documenten. Uit de betreffende verklaring van onderzoek volgt dat ter zake beide documenten niet met voldoende zekerheid uitspraak kan worden gedaan omtrent de echtheid daarvan. Met betrekking tot het pasje is tevens geconcludeerd dat de thans aangebrachte foto is aangebracht na verwijdering van de al eerder aangebrachte foto en dat het document hoogstwaarschijnlijk niet in de huidige staat is opgemaakt en afgegeven door de bevoegde instantie. Met betrekking tot de hukou-bladzijde kan over de opmaak en afgifte geen uitspraak worden gedaan. Tevens kan niet worden vastgesteld of het document inhoudelijk juist is. De door eiser overgelegde documenten hebben derhalve de bij verweerder gerezen

twijfel aan de door eiser gestelde identiteit en nationaliteit niet weg kunnen nemen. Eiser heeft hiermee dan ook zijn gestelde identiteit en nationaliteit niet aannemelijk weten te maken, aldus verweerder. Marginaal toetsend kan de rechtbank verweerder volgen in dit standpunt. Daarom kan aan deze door eiser overgelegde stukken niet de waarde worden gehecht die eiser daaraan gehecht wil zien.

17. Eiser heeft in beroep bij twee afzonderlijke brieven van 6 april 2007 kopieën van twee schoolboekjes en een verklaring van een lid van de Stichting Oost Türkistan Nederland overgelegd. Verweerder geeft ter zitting verklaard deze stukken te hebben ontvangen, doch hierin geen aanleiding te zien voor een andersluidend standpunt. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid aan deze stukken voorbij heeft mogen gaan.

18. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder zich op basis van alle hiervoor besproken aan het besluit ten grondslag gelegde argumenten in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door eiser gestelde identiteit en nationaliteit en asielrelaas. Derhalve komt eiser niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

19. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas, te weten de stelling dat eiser op veel punten wel correct, uitgebreid en gedetailleerd heeft verklaard, leidt niet tot een andere conclusie.

20. Tenslotte heeft eiser zich beroepen op Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn). Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat de Definitierichtlijn niet of gebrekkig is geïmplementeerd in het Nederlandse recht en dat hem diensgevolge na 10 oktober 2006, de datum waarop de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn is verstreken, een rechtstreeks beroep op de Definitierichtlijn toekomt. Eiser is van mening dat het Nederlandse beleid op de hierna te bespreken punten niet voldoet aan de minimumnorm van de Definitierichtlijn.

21. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit dateert van na 10 oktober 2006. Op die datum is de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn verstreken, zodat, voor zover bepalingen van de Definitierichtlijn niet of gebrekkig zijn geïmplementeerd in het Nederlandse recht, eiser een beroep toekomt op rechtstreeks werkende bepalingen.

22. In het onderhavige geval heeft eiser een beroep gedaan op artikel 4, eerste lid, tweede volzin, en artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn.

23. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt:

“De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

24. Eiser stelt dat deze bepaling een samenwerkingsplicht voorschrijft, die inhoudt dat verweerder de plicht heeft om de relevante elementen van het onderzoek in samenwerking

met eiser te beoordelen. Indien bij de beoordeling van de relevante elementen blijkt dat er meer informatie of opheldering nodig is, moeten verweerder en eiser samen proberen om meer documenten of andere aanwijzingen te verkrijgen. Eiser is van mening dat hij aan zijn plicht om tijdens zijn aanvraag alle in zijn bezit zijnde documenten te overleggen, heeft voldaan. Hij heeft namelijk de in zijn bezit zijnde kopie van één bladzijde van zijn hukou-boekje overgelegd. Verweerder heeft door het enkel stellen dat deze kopie geen origineel betreft en dat er derhalve geen onderzoek naar kan worden gedaan, tekort gedaan aan de samenwerkingsplicht van artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn.

25. Anders dan eiser meent, blijft het uitgangspunt dat het aan eiser is zijn relaas aannemelijk te maken. Dit uitgangspunt wordt niet aangetast door de aan de lidstaten opgedragen taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De rechtbank is voorts van oordeel dat het genoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het samenwerkingsvereiste is invulling gegeven in onder meer het eerste gehoor, het nader gehoor, met daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en de voornemenprocedure, waarin de vreemdeling de mogelijkheid heeft om een zienswijze in te dienen, neergelegd in de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna Vb 2000).

26. Gelet op het voorstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. Daarom komt eiser geen rechtstreeks beroep toe en kan het beroep van eiser op deze bepaling niet slagen.

27. Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn. Dit artikel luidt:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

28. Eiser heeft benadrukt dat in artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn staat dat de asielzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van zijn verklaringen geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Verweerder had de kopie van de hukou-registratie gemakkelijk kunnen natrekken. Door dit na te laten heeft verweerder in strijd gehandeld met de Definitierichtlijn. De

rechtbank begrijpt deze grief aldus dat verweerder volgens eiser artikel 4, vijfde lid, aanhef in combinatie met sub b van de Definitierichtlijn onjuist heeft toegepast.

29. De rechtbank stelt allereerst vast dat deze bepaling vooralsnog niet op de juiste wijze is geïmplementeerd in het nationale recht, nu deze nog niet is vastgelegd in een algemeen verbindend voorschrift. Eiser kan dan ook op deze bepaling rechtstreeks een beroep doen, nu deze bepaling voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd.

30. De rechtbank is evenwel van oordeel dat geen sprake is van een significante wijziging van het relevante materiële recht, nu deze elementen reeds bij de beoordeling worden betrokken en zijn opgenomen in de Vc 2000 (van april 2005), onder C1/3 paragraaf 1 en 2 en onder C1/5.8. Steun voor deze opvatting vindt de rechtbank verder in de volgende passages van de Memorie van Toelichting bij het wetsvoorstel tot implementatie van de Definitierichtlijn (Tweede Kamer, 2006-2007, 30 925, nr. 3):

"Ten eerste maakt de richtlijn het noodzakelijk om een aantal onderwerpen, die nu nog geregeld zijn in beleidsregels (Vc 2000) en/of vaste jurisprudentie over te hevelen naar een algemeen verbindend voorschrift. Het betreft de volgende richtlijnbevestigingen: artikel 4, tweede tot en met vijfde lid, de artikelen 5 tot en met 10 en artikel 12, derde lid. Deze bepalingen geven veelal invulling aan gronden en definities. Het is niet te verwachten dat overheveling naar een algemeen verbindend voorschrift een groot verschil zal uitmaken voor de bestaande praktijk, met dien verstande dat de omzetting als zodanig wel gevolgen heeft voor het karakter van de regel, omdat bijvoorbeeld de inherente afwijkingsbevoegdheid (artikel 4:84 van de Awb) bij algemeen verbindende voorschriften ontbreekt."

31. Daarbij komt dat eiser met zijn grief miskent dat – zoals hiervoor in rechtsoverweging 25 is overwogen – het primair aan eiser is om zijn relaas aannemelijk te maken. Reeds omdat geen sprake is van het ontbreken van bewijsmateriaal voor slechts een aantal van de verklaringen van eiser, als genoemd in de aanhef van artikel 4, vijfde lid van de Definitierichtlijn, kan eisers beroep op dit artikellid niet slagen.

32. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

33. Het beroep is derhalve ongegrond.

34. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van H.A.J.A. van de Laar als griffier op 5 juni 2007.

VOOR KOPIE KONEFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 JUNI 2007

Collet International Lawyers & Associates

Mathenesserlaan 195
3014 HB Rotterdam

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Your ref.:
Our ref.: D069387621201 MC/MZ
Concerning: /advies
Telnr.: 010 - 2707909
Faxnr.: 010 - 2707900
Email: collet@colletinternational.com

Name: mr. M.A. Collet
Position: lawyer

Rotterdam, 28/06/2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich de heer , geboortedatum , INDnr.
0506.09.0065, Vnr. , van Chinese nationaliteit, met het verzoek zijn
belangen te willen behartigen.

Clïënt (hierna ook te noemen) heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in zijn
vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte maatregelen te nemen. Clïënt
verblijft thans te verblijfplaats, maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan de
Mathenesserlaan 195 te 3014 HB Rotterdam.

Clïënt kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 5 juni 2007 (bijlage), verzonden op 12
juni 2007, vandaar dat hij tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep indient.
Hierbij verklaar ik, mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam, door bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de eerdergenoemde
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch
van 5 juni 2007, met het kenmerk AWBnr. 06/54881.

Grieven

1. Grief 1: onjuiste feitenvaststelling

In rechtsoverweging 3 is door de Rechtbank aangegeven:

'nu eiser niet eerder dan ter zitting melding heeft gemaakt van de mogelijkheid nader onderzoek in China te verrichten, is de rechtbank van oordeel dat eiser met zijn verzoek tot schorsing dan wel heropening van het onderzoek van de zaak te laat komt en het verzoek daarom in strijd met de goede procesorde is.'

Dit is echter onjuist, in de gronden van het beroep is wel aangegeven dat er een onderzoek zal worden opgestart:

'De heer [naam] is druk bezig om te pogen het originele Hukouboekje naar Nederland te halen, tevens zal er een onderzoek worden opgestart om de identiteit van de heer [naam] vast te stellen.'

Er is dus wel melding gemaakt van een onderzoek dat zou worden opgestart, daarnaast geeft de Rechtbank in overweging 3 aan dat het onderzoek nog niet was opgestart ten tijde van de zitting, dit is wederom onjuist en in strijd met hetgeen op de zitting is verklaard (bijlage 2).

Al in december 2006 is de door de heer [naam] ingevulde lijst voor het onderzoek in China ingevuld en ondertekend. Deze is meteen naar China gestuurd. De kosten voor het onderzoek zijn door de heer [naam] in maart betaald (gezien de hoge kosten van 700 euro, was het niet eenvoudig dit geld snel bij elkaar te krijgen). Vervolgens is meteen bericht naar China gestuurd om het onderzoek feitelijk op te starten. Het is dan ook onjuist dat het onderzoek nog niet was opgestart ten tijde van de zitting. Dit is reeds uitvoerig tijdens de openbare behandeling aan de Rechtbank uitgelegd. De Rechtbank is dan ook op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de conclusie gekomen dat schorsing noch heropening nodig was. Enkel al om deze reden dient het hoger beroep gegrond te worden verklaard.

2. Grief 2: onterecht geen toepassing aan artikel 8:68 Awb

Tijdens de openbare behandeling is de Rechtbank gemotiveerd gevraagd het onderzoek te schorsen en is het recht voorbehouden om na het onderzoek de onderzoeksresultaten uit China door te sturen (bijlage 3), vervolgens zijn nog voordat er een uitspraak is gedaan de resultaten van het onderzoek naar de Rechtbank toegestuurd met het verzoek tot heropening (bijlage 4 + 5). In rechtsoverweging 3 gaat de Rechtbank hieraan geheel voorbij (zie hiervoor tevens het gestelde in grief 1).

Nu er een uitdrukkelijk verzoek is gedaan aan de Rechtbank, tijdens de zitting en in de begeleidende brief die later is toegestuurd, had de Rechtbank niet zomaar het verzoek om heropening of schorsing aan de kant mogen schuiven. Temeer niet nu de resultaten in China de identiteit van de heer [naam] bevestigen en daarmee duidelijkheid wordt verschaft omtrent het meest essentiële punt in de procedure. Hieruit vloeit bovendien rechtstreeks voort dat de heer [naam] gevaar loopt bij terugkeer. Een document waaruit rechtstreeks blijkt dat het wantrouwen rond de identiteit van de heer [naam] onterecht was en bovendien het gevolg heeft dat de heer [naam] gevaar loopt bij terugkeer had niet zomaar aan de kant mogen worden gezet.

De Rechtbank heeft dan ook onterecht geen toepassing gegeven aan artikel 8:68 Awb.

3. Grief 3: onjuiste feitelijke vaststelling

In rechtsoverweging 10 geeft de Rechtbank de stelling van verweerder als volgt weer:

'Nu eiser op dat moment reeds in een land was waar de bescherming van de betreffende autoriteiten kon worden ingeroepen, is deze omstandigheid volgens Verweerder aan eiser toe te rekenen'

In rechtsoverweging 11 geeft de Rechtbank weer dat verweerder zich in redelijkheid op het voornoemde standpunt heeft kunnen stellen. Dit is echter in strijd met de feitelijke gegevens ten aanzien van de bescherming van Oeigoeren in Kazachstan, in de gronden van het beroep is hierover reeds het volgende aangegeven:

'De Immigratie en Naturalisatie Dienst is van mening dat de heer de bescherming van Kazachstan in had kunnen roepen. Hierover staat in het algemeen ambtsbericht van 20 juni 2005, op pagina 73 staat het volgende:

"China legt geregeld verzoeken bij de omringende landen neer om Oeigoeren die zich op hun grondgebied bevinden terug te sturen. Hoewel onder de Centraal- Aziatische bevolking sympathie voor de Oeigoerse zaak bestaat, hebben de Centraal-Aziatische landen, waaronder ook Nepal, Pakistan en Afghanistan, grote belangen bij goede betrekkingen, rust in de grensregio en open grenzen met China, met name gezien de handelsrelaties. Om die reden werken deze landen mee aan het uitleveren van Oeigoeren aan China. Tientallen Oeigoeren zouden inmiddels zijn uitgezet. Hieronder bevinden zich ook personen die door UNHCR erkend waren als vluchteling. Kazachstan en China hebben hiertoe een verdrag getekend. De Chinese veiligheidsdiensten zijn in deze landen actief betrokken bij de Opsporing en repatriëring van Oeigoerse vluchtelingen en activisten."

Hieruit blijkt duidelijk dat de heer nimmer de bescherming van de autoriteiten van Kazachstan in heeft kunnen roepen. Dit mag dan ook niet worden tegengeworpen.'

De Rechtbank gaat hier dan ook uit van een onjuiste situatie, waardoor de situatie van de heer ten aanzien van zijn reisagent en het feit dat hij documenten had kunnen overleggen in een onjuist daglicht worden geplaatst en het onmogelijke van de heer wordt verlangd. Hierdoor is de Rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat het ontbreken van documenten de heer aan te rekenen is.

4. Grief 4: Strijd met artikel 8:69

De Rechtbank heeft in de uitspraak onvoldoende rekening gehouden met hetgeen in de gronden van het beroep naar voren is gebracht (bijlage 6). Uit grief 1 en grief 3 blijkt reeds dat de Rechtbank ten onrechte niet is uitgegaan van hetgeen in de gronden van het beroep is gesteld. Hierdoor heeft de Rechtbank ten onrechte de uitspraak onvoldoende gebaseerd op hetgeen in de gronden van het beroep gemotiveerd naar voren is gebracht. Naar deze gronden is tijdens de zitting nog verwezen. De uitspraak is dan ook in strijd met artikel 8:69 Awb tot stand gekomen.

5. Grief 5: Internationaal belang vergt nader oordeel

Gelet op al het voorgaande en in respect van de in geding zijnde mensenrechten en gelet op artikel 94 van onze Grondwet, dient een binnen Nederland geldende wettelijke bepaling of regel buiten toepassing te blijven indien toepassing ervan strijd oplevert met bijvoorbeeld het Vluchtelingenverdrag of het EVRM.

Omdat een gemotiveerd beroep is gedaan op die Internationale bepalingen, kan niet simpelweg worden volstaan met het enkel hanteren van die Nederlandse bepalingen om het beroep af te wijzen. De Rechtbank heeft verzuimd te motiveren waarom die Internationale bepalingen in casu niet van toepassing zijn of niet nader getoetst hoeven te worden. Er is hier geen sprake van een situatie waarbij enkel door het indienen van een nieuwe asielaanvraag geprobeerd wordt om het eerder besluit aan een nieuwe toetsing te onderwerpen. Er is hier sprake van een belangrijk bewijs dat aantoonst dat er schending dreigt van het refoulementverbod. Hiermee is de uitspraak van de Rechtbank dan ook in strijd met artikel 3 EVRM en is ten onrechte niet ingegaan op hetgeen reeds gemotiveerd in het beroepschrift is aangegeven ten aanzien van het gevaar dat de heer [naam] loopt wanneer hij wordt teruggestuurd naar China.

6. Grief 6: Strijd met artikel 3 EVRM

Door het onderzoek in China is komen vast te staan dat de identiteit die de heer [naam] heeft opgegeven juist is en dat hij een Oeigoer is afkomstig uit China. Hiermee wordt tevens de echtheid van het reeds overgelegde Hukou bevestigd. Hiermee kan de stelling van de Rechtbank dat de identiteit van de heer [naam] onvoldoende is bewezen in rechtsoverweging 16 niet meer worden gevolgd en is dan ook onjuist.

Nu vast is komen te staan dat de heer [naam] Oeigoer is, loopt hij als specifieke groep gevaar bij terugkeer naar China (uitspraak EHRM [naam] tegen Nederland). In de gronden van het beroep is dit reeds gemotiveerd aangegeven, maar hier is ten onrechte door de Rechtbank niet op ingegaan. Daarmee is sprake van strijd met artikel 3 EVRM.

De bescherming die wordt geboden op grond van artikel 3 EVRM is absoluut en hierop mag geen uitzondering worden gemaakt. Hoewel procestechnische voorwaarden in het belang van de Nederlandse staat gesteld kunnen worden, dienen deze buiten toepassing te blijven wanneer er sprake is van een gegronde en concrete dreiging van artikel 3 EVRM. Nu vast is komen te staan dat de heer [naam] Oeigoer is en afkomstig uit China is er een concrete en gegronde dreiging van een schending van artikel 3 EVRM.

Oeigoeren als specifieke groep lopen gevaar van schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar China. Ten aanzien van de heer [naam] is het bovendien zo dat hij jaren geleden China op illegale wijze heeft verlaten (in die zin dat hij niet binnen de daarvoor gestelde termijn is teruggekeerd) en heeft verzuimd te voldoen aan zijn meldplicht. Enkel al om deze specifieke redenen loopt de heer [naam] extra gevaar voor schending van artikel 3 EVRM.

Op grond van het bovenstaande had de Rechtbank dan ook moeten concluderen tot een schending van artikel 3 EVRM of had althans zorgvuldig naar de concrete dreiging moeten worden gekeken. Dit is door de Rechtbank in zijn geheel niet gedaan.

Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen, derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoekt hij u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.A. Collet

bijlagen:

1. uitspraak Rechtbank d.d. 5 juni 2007
2. procesverbaal van de zitting
3. pleitnota
4. brief aan de Rechtbank d.d. 22 mei 2007
5. onderzoeksresultaten China (met vertaling)
6. gronden van het beroep d.d. 14 december 2006